

Rabbimizi bize tanıtan üç büyük rehber

Nuri Bey: “On Dokuzuncu Sözde geçen Üç Küllî Muarrif kavramını açar mısınız? Üç Küllî Muarrif kimlerdir ve Rabbimizi nasıl tanıtıyor?”

KÂİNAT KİTABI

Bediüzzaman On dokuzuncu Sözü Resulullah Efendimizin (asm) güzel ahlâkına ve güzel siretine tahsis ediyor.

Birinci Reşhada, üç büyük ve küllî rehberin Rabbimizi bize tanıttığını bildiriyor.

Bunlardan “birisi: Şu kitab-ı kebir-i kâinattır.”¹

Yani bu büyük kâinat kitabıdır. Bediüzzaman Risale-i Nur’da bu devasa kâinatı Rabbimizi bize tanıtan bir büyük kitap olarak takdim ediyor. Bu büyük kitabın hangi sayfasını açsanız, hangi noktasına baksanız, hangi faslını tetkik etseniz bir büyük kudret, bir sonsuz ilim, bir yüksek hikmet, bir eşsiz irade, bir misilsiz rahmet, bir benzersiz hilkat âdetâ gözlerinize sokulur, kendini okutur ve sizi hayran bırakır.

Kur’ân birçok âyetiyle, insanın nazarını kâinatı okumaya, düşünmeye ve Rabbini bulmaya dâvet ediyor. İnsan da -özellikle bu son asırdaki insanlar- adeta bu İlâhî çağrıya uymuş, kulak vermiş, itaat etmiş ve kâinat üzerinde enva-i çeşit ilimlerle tetkikatını, tahkikatını ve araştırmalarını sürdürüyor.

Allah böylece ilim yoluyla dilediklerine hidayet veriyor.

KÂİNATIN EN BÜYÜK ÂYETİ

Rabbimizi bize tarif eden rehberlerden ikincisi:

“Şu kitab-ı kebirin âyet-i kübrası olan Hatemü’l-Enbiya Aleyhisselâtü Vesselâmdır.”² Bediüzzaman’ın, Peygamber Efendimiz (asm) için kullandığı sıfat hayli dikkat çekicidir: Peygamber Efendimiz (asm) bu büyük kitabın en büyük Âyetidir, Allah’ı bildiren en büyük delildir, Allah’ı gösteren en büyük işaretçidir.

Çünkü yine Bediüzzaman’a göre mademki bu kâinat bir kitab-ı kebirdir. Bu kitab-ı kebre bir muallim, bir öğretici, bir öğretmen gerekiyor.

Çünkü “anlaşılmaz bir kitap, muallimsiz olsa, manasız bir kâğıttan ibaret kalır.”³

Öyleyse bu büyük kitabın varlığı, öğretmeninin varlığını zorunlu kılıyor. Öyle ki, eğer öğretmeni olmayacak idiyse, bu kitap da olmamalıydı! Nitekim aynen bu manayı

hadis-i kutside Cenâb-ı Mevlâ: “Sen olmasaydın ben âlemi yaratmazdım!”4 tarzında ifade buyuruyor.

Bu büyük kitap için öğretmenin (asm) varlığı o kadar önemlidir ki, O’nun (asm) mübarek vücudu bu kitabın vücuduna sebeptir; insanların onun öğrettiklerini dinlemesi ve tabi olması da bu kitabın vücudunun devamına sebeptir.5

Keza O’nun (asm) duâsı bu âlemin yaratılmasına sebeptir; O’nun (asm) ibadeti de öteki âlemin, yani âhiretin yaratılmasına sebeptir. Bediüzzaman’ın ifadesiyle; “Öyle ise, denilebilir ki, şu üstad olmasaydı, o Melik-i Zîşan, şu kasrı bina etmezdi. Hem, yine denilebilir ki, O üstadın talimatını, ahali dinlemedikleri vakit, elbette o kasr, tebdil ve tahvil edilecek.”6

İşte Hazret-i Muhammed (asm) bu büyük kâinat kitabının düzgün anlaşılması için Allah’ın seçtiği büyük tanıtıcıdır, tarif edicidir, üstaddır, rehberdir, habercidir, peygamberdir.

KÂİNATIN EZELİ TERCÜMANI

Rabbimizi bize tarif eden büyük tanıtıcıların üçüncüsü de: “Kur’ân-ı Azimüşşandır.”7 Kur’ân, Allah kelâmıdır ve Üstad Hazretlerinin ifadesiyle, “Kur’ân; şu kitab-ı kebir-i kâinatın bir tercüme-i ezeliyesi, ve ayat-ı tekvinîyeyi okuyan mütenevvi dillerinin tercüman-ı ebedisi ve şu âlem-i gayb ve şehadet kitabının müfessiri, ve zeminde ve gökte gizli esma-i İlâhiyenin manevî hazinelerinin keşşafı... dır.”8

Böyle büyük bir kitaba gizli ve açık âyetlerini açıklayıcı ve şerh edici bir büyük tercüme ve tefsir gerekiyordu. “Bu âlem niçin yaratıldı? Satırları arasında gizlenen manalar nelerdir? Gizli hazineleri nelerdir? Bu âlemi kim yarattı?” gibi soruların açık biçimde cevaplanması ve bu âlem kitabının doğru okunması için bir rehber kitap gerekiyordu.

İşte bu rehber, açıklayıcı ve tefsir edici kitap da Kur’ân-ı Azimüşşandır. Bize bu âlem kitabını tefsir etmek suretiyle Rabbimizi tanıtıyor.

Bize de, bu üç büyük ve vazgeçilmez rehberi tanımak ve onunla Rabbimizi bilmek ve öğrenmek için Risale-i Nur satırlarını hiç durmadan okumak kalıyor.

Dipnotlar:

1- Sözler, s. 214.

2- Sözler, s. 214.

3 -Sözler, s. 113.

4 -Keşfü’l-Hafâ, 2/164, H. No: 2123.

5- Sözler, s. 113.

6- Sözler, s. 113.

7- Sözler, s. 214.

8- İşaratü'l-İ'caz, s. 15; Sözlcr, s. 330.